

Det betyder selvfølgelig ikke, at vi er så naive, at vi tror, at når bare der er fælles forældremyndighed, er alle tvister forældrene imellem løst. Men vi har et håb om, at det, at den fælles forældremyndighed ligger som en fastslået kendsgerning, kan bruges, i hvert fald ikke som et pressionsmiddel fremover, men til gengæld kan bruges således, at det sikrer, at barnet ikke fratages den ene forælder.

For vi ved jo godt, at det for forældre er meget svært at finde fælles fodslag omkring barnet, ikke mindst i forbindelse med parforholdets ophør. Der er mange følelser, der står på spil, både i starten og senere hen kan det være svært. Og her er det altså væsentligt at appellere til samarbejde, forståelse, fredelige løsninger. Det må aldrig blive barnet, der bruges som våben mellem forældrene.

Forældrene bør fortsat have den opgave – og man bør appellere til, at de forstår og formår at løfte den – det er at tage ansvar for barnet. Det er barnets tarv, som skal vinde gehør i de løsninger, der skal findes. Derfor er vi også meget godt tilfredse med, at det er lykkedes at finde en model til statsforvaltningerne, hvor personalet nu fremover kan tilbyde børnesagkyndig rådgivning, konfliktmægling osv. Vi tror, at det vil være til barnets fordel, at man på den måde er med til at motivere forældrene til at finde en forligsmæssig løsning på det praktiske.

Men vi ved også, at der selvfølgelig er sager, der vil havne ved domstolene, og derfor er det vigtigt, at vi også i forhold til domstolene og deres medvirken sikrer muligheden for, at de kan inddrage børnesagkyndig bistand. Det kan betyde, at dommerne i deres samtale med barnet kan have en børnesagkyndig med for at sikre, at det netop er barnets skånsom måde. Og jeg vil også sige, at vi hilser det meget velkommen, at det er lykkedes at få en bistandsperson med til at kunne bistå barnet under en retssag. Hermed får barnet altså en uafhængig og udenforstående person, som barnet kan udtrykke sine følelser, bekymringer til, uden at det bliver en del af sagen.

Jeg tror også, at det kan være med til at minere antallet af konflikter, at vi fremover ser, at domstolene får mulighed for at kunne fastlægge den fremtidige bopæl. Så er vores håb, at det vil betyde, at færre måske vælger at gå rettens vej, og at flere vælger at finde aftaler til løsning af de resterende problemer.

Vi synes også, det er rigtig godt, at vi med forslaget her i højere grad sikrer, at det bliver et fælles ansvar for forældrene at sikre, at samværet med barnet virkeliggøres. Udgangspunktet bliver, at det er barnet, der har ret til samvær, det er ikke forældrene, ligesom både transport og udgift til transport kommer til at blive delt forældrene imellem. Dermed sikres barnet en mulighed for samvær, som vi synes er meget væsentlig.

Der er også en anden ting, jeg skal nævne i den forbindelse, og det er, at man nu giver et barn, som måske ikke har muligheden for at være sammen med sin samværsforælder – det kan være på grund af dødsfald, der kan være ophold i udlandet, det kan være på grund af fængselsstraf, der kan være mange andre årsager – muligheden for at kunne få samvær med andre nære pårørende. Det har været efterlyst, og det glæder os, at det er kommet med.

Det glæder os også, at vi har fået indført muligheden for hyppigere samvær med samværsforældrene, når vi taler om mindreårige. Det kan godt være, at det – naturligvis, vil jeg sige – bliver kortvarige samvær i barnets første levemåned, men med en gradvis optrapning i takt med barnets alder.

Kl. 14.20

Vedrørende samværschikane synes vi, det er væsentligt, at barnet her får ret til erstatnings-samvær, netop for at kunne sikre barnet kontakten til begge forældre.

Og så bliver der – hvad jeg er helt sikker på en række mennesker vil synes er en meget stor, glædelig ting, og mange børn vil også kunne glæde sig over det – nu mulighed for at kunne genoptage gamle sager, hvor der i dag ikke er fælles forældremyndighed. Det betyder, at domstolene får mulighed for at kunne dømme til fælles forældremyndighed, hvis en sag rejses. Det er godt, og det glæder vi os over.

Men jeg skal ikke lægge skjul på, at det her er nogle meget store og meget voldsomme ændringer, som kræver meget forståelse, også af de systemer, der skal behandle det her. Det kræver ikke bare meget stor forståelse af forældrene, at de får et langt større ansvar, men også af systemerne. Derfor er det afgørende, at vore statsforvaltninger såvel som vores domstole bliver klædt på til at kunne det. Derfor lægger vi vægt på den opgave, som det nu er aftalt vil blive udført, inden loven træder i kraft, nemlig at vi både får uddannet og orienteret, altså kort og